

Gaar fra et vist Partis Side i det andet høje Ting. Jeg staar inde for de Udtalelser, jeg har fremsat med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt min Modkandidat ogsaa vilde medvirke til, at der kunde opnaas et godt Resultat, saa der er i alt Fald sket noget godt i denne Sag, og de gamle kan maaske begynde at se lidt lysere paa Tilværelsen. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Jeg tror ikke paa, at en Forbedring i den Retning, som den højtærede Minister ønskede, kan gennemføres her. Hvis det skulde komme dertil, at man vilde forhandle om Sagen, vilde jeg ønske, at det maatte ske saa hurtigt som muligt; thi det er nu, de gamle venter paa deres Brændsel.

J. Chr. Møller: Da Aldersrenteloven i sin Tid blev vedtaget, var man enig — jeg tror, jeg kan sige fra alle Sider — om, at den betegnede en Forbedring af den tidligere Lov om Alderdomsunderstøttelse, særlig fordi det blev en Ret at faa Aldersrenten, medens Understøttelsen blev givet efter Skøn. Jeg tror ogsaa, man kan sige, at man, fra flere Sider i hvert Fald, var enig om, at saavel Statens som Kommunernes finansielle Stilling ikke kunde taale en stærkere Belastning, end denne Lov var Udtryk for. Den Gang Loven blev fremsat, regnede man med — det var anført i Bemærkningerne —, at den samlede Udgift vilde blive en 50—60 Mill. Kr. Jeg hævdede den Gang, at Udgifterne kunde man naturligvis ikke udregne, det maatte blive skønsmæssigt, fordi man ikke paa det Tidspunkt kunde vide, hvor mange af de gamle der vilde søge Aldersrente, saaledes at de Overslag, der den Gang forelaa, maatte blive rent kalkulatoriske. Jeg nævnte den Gang et Beløb paa op mod 70 Mill. Kr., men man troede den Gang ikke, at der var Udsigt til, at Udgiften vilde gaa op til et saa stort Beløb. Nu har det vist sig, at den ikke alene er blevet 70 Mill. Kr., men i Virkeligheden har overstøget dette Beløb. Saa bliver Spørgsmaalet, om Statens og Kommunernes finansielle Stilling i Øjeblikket er bedre, end den var paa det Tidspunkt. Det tror jeg, man kan sige den ikke er. Man var den Gang, man vedtog Loven, klar over, at det frie Skøn mange Steder havde bragt Satserne op over de Satser, som blev nævnt, da Loven blev vedtaget, og man indsaat derfor en Overgangsbestemmelse for dem, der havde faaet tillagt de højere

Beløb. Nu siger den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, at i hans Kommune er de gamle blevet hjulpet paa alle Maader, der har de faaet alt, hvad de ønskede, der har man hjulpet til Bunds. Ja, det beviser jo, at det er en velhavende Kommune, som har Raad dertil; tidligere, naar man ellers har hørt Tale om den By, har man ikke faaet det Indtryk, at den var saa velhavende, at den havde Raad til at hjælpe, som man kalder det, til Bunds, i alle Henseender, men jeg maa gaa ud fra, at Forholdene har ændret sig der. Det ærede Medlem benyttede Ordet „skulke“ forskellige Gange; han mente, at en hel Masse Kommuner skulde fra deres Forpligtelser. Det skal jeg ikke kunne dømme om, for jeg kender ikke de Kommuner, der eventuelt har skulket fra deres Forpligtelser. Jeg tror, at Kommunerne gerne har villet efterkomme Lovens Ord og Bogstav, og videre har de i Virkeligheden ikke Lov til at gaa. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at det ærede Medlem brugte dette Udtryk: en gammel Mand paa 63. Ja, det er naturligvis en noget ældre Mand, men jeg vil dog tro, at en Mand paa 63 Aar er ikke saadan helt faldefærdig lige med det samme. Jeg kunde tænke mig, at han endnu i nogle Aar godt kunde gøre Nytte. Men, sagde saa det ærede Medlem, man havde ikke Bud efter Folk i den Alder. Det kommer nu vist af en vis Grund. Saa vidt jeg ved, er Forholdet det, at naar disse Folk staar i en Fagforening, og de maaske ikke kan udføre akkurat det selv samme Arbejde som en Mand paa 25—30 Aar, saa er det i Almindelighed Fagforeningen, der ikke har Bud efter en saadan Mands Arbejde, man henviser ham ganske simpelt til at søge Understøttelse i Stedetfor. Og det vil jeg ikke mene er rigtigt altid.

Hvad nu selve Lovforslaget om Brændselshjælp angaar, der, saaledes som det foreligger her, er et Kompromisforslag, vedtaget af alle Partier, kan jeg ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse, og jeg vil gerne tjene den højtærede Indenrigsminister med at sige: til en hurtig Vedtagelse. Det er imidlertid efter min Mening en stor Fejl, naar man fremsætter den Slags Lovforslag, at man nok kan angive omtrentlig de Udgifter, der er forbundet med at gennemføre dem, men hvor Indtægterne skal komme fra, taler man i Regelen ikke saa meget om. Ved dette Lovforslags Fremsættelse nævnte man kun, at det, som Staten skal dække, de 500 000 Kr., skulde være en Fjerde-